

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2020. november 29.
(vasárnap)**

Horváth Géza

FELKAROLT NÉP

Énekek: 312; 458

Alapige: Zsid 2,16-17

Imádkozzunk!

Hálaadással köszönjük neked, mennyei Édesatyánk, hogy advent első napjára kelhattünk fel ezen a reggelen. Köszönjük, hogy minden nyomorúság, minden rémisztő hír ellenére a te néped mégis az örömhírré, a jó hírré figyelhet. A sötétségben is felemelhetjük fejünket a világosság felé és magasztalhatunk téged, mert sok gyász, nyomorúság, betegség, fájdalom ellenére adventet ünnepelehetünk és karácsonyra készülhetünk. Hadd köszönjük meg neked örök tervedet, melyben elhatároztad, hogy a te Fiadat elküldöd engesztelő áldozatul a mi bűneinkért! Köszönjük neked, hogy az idők teljességében eljött a betlehemi istálló szegénységébe azért, hogy majd végbevigye a megváltás nagy váltságművét, a te gyermekeid szívének lakója lehessen, hogy lakozhasson Krisztus hit által a mi szíveinkben.

Kérünk téged, hogy tégy bennünket így is egy gyülekezetté! Engedd, hogy szívünk előtted megalázkodjon, elcsendesedjen! Engedd, hogy ismerjük el, hogy te vagy az Isten, és szeretnénk kérni és várni azt, hogy szólíts meg bennünket! Szólj hozzánk, tedd az ígét üzenetté számunkra, mely megtarthatja és meg is tartja a mi lelkeinket! Jézus Krisztus drága nevében kérünk, Atyánk, könyörülj rajtunk, hallgass meg minket és áldj meg Szentlelkeddel!

Ámen.

Igehirdetés

Isten ígétét hallgassuk meg a mai napra kijelölt újszövetségi igeszakasz két verséből, a Zsidókhoz írt levél 2. fejezetének 16. és 17. verséből a következőképpen: *„Mert nyilván nem angyalokat karolt fel, hanem az Ábrahám magvát karolta fel. Annakokáért mindenestől fogva hasonlatosnak kellett lennie az*

atyafiakhoz, hogy könyörülő legyen és hív főpap az Isten előtt való dolgokban, hogy engesztelést szerezzen a nép bűneiért.”

Szeretettel köszöntöm a gyülekezet közösségét advent első vasárnapján ilyen körülmények között, amibe a vírus miatt kerültünk, melynek terjedése és pusztítása napról napra körülvesz bennünket. Kívánom, hogy mégis adventi szívvel tudjunk figyelni az adventi üzenetre, Istennek drága igéjére!

Az advent szó az „ad venit” kifejezésből származik, ami azt jelenti, hogy „ő jön”. Most ennek a rövid tőmondatnak ne arra a részére figyeljünk, hogy „jön”, hanem a Zsidókhöz írt levél alapján arra, hogy „ő” jön! Láttam egyszer egy filmet, ahol egy mondatnak a hangsúlyát szintén áttették egy másik helyre, és tulajdonképpen a kibontakozást ez a hangsúly-áttevődés segítette elő. Az én számomra is az, hogy Ő jön, a mai napon azt jelentette, hogy a hangsúly az ő személyén van, vagyis Jézus Krisztuson. Nem azon, hogy jön, bár az is igaz, hiszen a Filippibeliekhez írt levél kedves igéjével együtt tudjuk, hogy az Úr közel. Legyen most számunkra azon a hangsúly, hogy Ő jön!

Ahogy a Szentírásban nagyon sok helyen ráirányul a figyelem Krisztusra, úgy a Zsidókhöz írt levélben is a levél írója mindig órála akar beszélni. Úgy, ahogy Keresztelő János a Jordán partján rámutat a Megváltóra és azt mondja: „Íme, az Isten Báránya” vagy, ahogy beszél róla később: „Neki növekednie kell, nekem pedig alább szállanom”. Így hirdeti őt Pál apostol, hogy őt prédikáljuk, mint megfeszítettet, Krisztust. Vagy, ahogy rámutat az ige, hogy őbenne „van a mi váltságunk az ő vére által, bűneinknek bocsánata”. A Zsidókhöz írt levélben pedig így olvassuk, hogy ő engesztelést szerez a nép bűneiért. Amikor ebben a mondatban az hangzik, hogy ő, akkor tulajdonképpen arról beszélünk, hogy Isten ígéje nem angyalokat állít nekünk példaként, nem az áldozatról, nem a szövetségről, nem az ősatyákról beszél, hanem mindenek fölé emeli Krisztust.

Amikor az ige beszél arról, hogy Ábrahám, Mózes, főpap, áldozatok, szövetség, akkor mindig úgy beszél Krisztusról, hogy ő nagyobb, jobb szövetség közbenjárója lett. Ezért akarja meggyőzni a zsidókat a levél írója, hogy akit várnak, az már eljött és megjelent benne Isten üdvözítő kegyelme. Ha ezt komolyan vesszük, hogy ő és nem más, akkor ez számunkra kijelenti Jézus egyedüliségét. Ez azt jelenti, hogy nincs más, aki engesztelést szerezne. Nincs más, aki megbékítené az Atyát. Nincs más lehetőség az üdvösség útján való járásra. Nincs más lehetőségünk az örök élet elnyerésére, csak Ő. Az apostolok a Cselekedetek könyve 4. fejezetében így fejezik ki, hogy „nincsen senkiben másban üdvösség: mert nem is adatott emberek között az ég alatt más név, mely által kellenékünk megtartatnunk”.

Testvéreim, olyan egyszerű ez a mi számunkra, hogy Isten az üdvösség útjával Krisztust jelölte meg! Az örök élet forrásává Őt tette számunkra, csak az ember tette ezt olyan bonyolulttá. Ahogy a Prédikátor könyve 7. fejezetének 29. versében olvassuk: „az Isten teremtette az embert igaznak; ők pedig kerestek sok kigondolást”. Olyan bonyolulttá akarja tenni az ember azt, hogy mi módon üdvözülünk, hogy hogyan jutunk be az örök életbe. Mennyire átjárta a Biblia korában is ez a gondolat az embert! Olyan igékben látjuk, mint a gazdag ifjú

vagy a filippi börtönőr története, akik megkérdik, hogy „mit cselekedjem?” „Mit kell tennem ahhoz, hogy üdvözüljek?” Az apostol világosan egyértelművé teszi az utat: „higgy az Úr Jézus Krisztusban és üdvözülsz!” Ezért lett Ő a kegyelem egyedüli forrása és egyedüli alapja.

Gondoljatok arra, amikor az Úr angyala azt mondja Józsefnek: „Nevezd annak nevét Jézusnak, mert ő szabadítja meg az ő népét annak bűneiből!” Így tehát azt valljuk, hogy nincs más, akit várunk kellene; nincs üdvösség senki másban, az csak a benne való hit által lehetséges, kegyelemből. Adventben annak örülünk és örvendezzünk, hogy Isten éppen őt adta, őt küldte nekünk! Nem egy angyalt, nem egy kiválóságot, hanem őt magát, a testté lett Igét. Váltásunk egyetlen módját tárja elénk ma az ige ebben a két versben: „Mert nyilván nem angyalokat karolt fel, hanem az Ábrahám magvát karolta fel.” Az Isten előtt való dolgokban hív és könyörülő Főpapnak mutatkozott, hogy engesztelést szerezzen a nép bűneiért.

Miért van erre szükség? Menjünk egy kicsit az ige mélyebb tanítása felé! A Római levél 1. fejezetében azt olvassuk, hogy azért volt Jézus Krisztus engesztelésére szükség, mert nyilván van az Isten haragja a mi hitetlenségünk és a mi hamisságunk miatt. Így foglalta ezt össze annak idején a Káté írója, hogy „szív szerint hajlandóak vagyunk Isten és felebarátunk gyűlölésére”. Éppen ezért, hogy megértsük, valójában milyen nagy ajándékot kaptunk a bennünket felkaroló Krisztusban és az ő engesztelő halálában, szeretnék egy tévhitet eloszlatni a testvérek előtt! Bizonyára hallottátok már azt, hogy „Isten a bűnt gyűlöli, de a bűnöst szereti”. Sokat gondolkoztam, hogy ez valóban így van-e, mert mindig éreztem, hogy ebben valami sántít. Amikor megtaláltam a Zsoltárok könyve 5. fejezetének 6. versét, akkor egyértelművé vált számomra, hogy Isten ítélete, haragja, nemtetszése nem választja ketté a bűnt és a bűnöst. Mintha a bűn valami tőlünk független, olyan kényszer lenne, amiről mi nem is tehetünk, amihez úgy állhatunk hozzá, mint amikor gyerekkorunkban elkövettünk valamit, és az volt az első reakciónk, hogy „nem én voltam!” A kisunokám is múltkor, amikor valami rosszat csinált, és kérdőre vonták a szülei, rögtön rávágta: de papa, a Sátán volt, nem én voltam!

Az 5. Zsoltár 6. versében így olvassuk: „Nem állhatnak meg szemeid előtt a kevélyek, gyűlölsz te minden bűnt cselekedőt.” Miért kell ezt hangsúlyoznunk, hogy Isten gyűlöli nemcsak a bűnt, hanem a bűnt cselekedőt is? Egyrészt azért, mert ha nem ezt valljuk, akkor nem fog elvinni bennünket annak a mélységére, ahova az apostolt elvitte ez a látás és ez a tudat, hogy „Ó, én nyomorult ember, kicsoda szabadít meg engem e halálnak testéből?” Az apostol nemcsak azt kérdezi, hogy ki szabadít meg a bűneimtől, hanem azt is, hogy a halálnak testéből vajon engem ki fog kiszabadítani? Ezért olyan örömhír ma adventben, amit a Zsidókhöz írt levélben olvasunk, hogy felkarolta Krisztus az Ábrahám magvát, engesztelést szerzett a nép bűneiért. Írjuk be ezt a szívünkbe, mert ha nem ezt valljuk, akkor nem jutunk el idáig, hogy nincs segítség csak Krisztusban! Nem jutunk el odáig – ahogyan a lelki ének írója mondja –, hogy „ha nem jön segítség, elpusztulok!”

Kedves testvérek, vajon úgy van-e, hogy csak a bűneinket veti majd egyszer Isten a kárhozatra? A Biblia erről nem beszél, hogy mivel a bűnöst szereti, ezért őt nem veti a kárhozatra. A Biblia azt mondja számunkra, hogy nemcsak a bűnt, hanem a bűnöst is megbünteti. Például: távozzatok oda, ahol gyötrelem, sírás és fogcsikorgatás van, sosem ismertelek titeket! A Lukács evangéliuma 16. fejezetében csak a gazdag bűnei mennek a kárhozatra, vagy maga a gazdag emeli fel szemeit a pokolban? Tehát, lássuk meg ezt a bibliai igazságot, hogy Isten megvet engem azért, mert tőle elfordultam, de éppen ezért küldte el Krisztust, hogy az Ábrahám magvát felkarolja. Nekünk olyan Istenünk van, aki nem még mélyebbre akar taszítani bennünket attól, mint ahova mi magunk kerültünk saját szívünk alapján, Ádámtól és Évától örökölt hiábavaló életünk miatt, hanem Isten kiemeli onnan az Ábrahám magvát. Ezt a kettőt nem lehet elválasztani!

Fontos, hogy nem azt olvassuk a Bibliában, hogy Ádám magvát karolta fel, mert ez azt jelentené, hogy minden embert, aki Ádámtól származik, felkarolt Krisztus. De amikor azt mondja, hogy Ábrahám magvát karolta fel, akkor nézzük meg, hogy a Biblia alapján kik az Ábrahám fiai! Ki az Ábrahám magva? Kiről mondja azt Jézus, hogy ő is Ábrahám fia? Azt mondja nekünk Isten igéje, hogy Ábrahám a hívők atyja, és Ábrahám magva a hívők, akik hisznek az ő nevében. Akik elhiszik, hogy „te vagy a Krisztus, az élő Istennek Szentje”. Ez az Ábrahám magva, mert Ábrahám elhitte, hogy amit Isten mond, az igaz. Ábrahám elhitte, hogy arra rá lehet állni; arra lehet építeni; annak lehet szeretettel engedelmeskedni; azt lehet követni. Amit Isten akar, azt megteszi, és az nem kárunkra lesz, azzal a mi javunkat akarja.

Advent először is a hívőké, és sajnos nem az egész világé! Lehet, hogy a világ adventet csak abban látja, hogy kiteszi a fényfüzéreket. A bevásárlóközpontokban hatalmas a fényáradat, feldíszítik a nagy fenyőfákat, de advent számunkra ez az ige: felkarolt a Krisztus. Ennek öröme, reménysége, valósága, biztatása, hogy felkarolta az Ábrahám magvát, és mi boldogan valljuk, hogy „igen, én is odatartozom”! Engem is felkarolt Krisztus! Engem is megölelt, lenyúlt a magasból – ahogy a 18. Zsoltárban van –, és felvett engem. Ezek a karok átölelő, felkaroló karok. Azért, mert máshogyan nem tudtunk volna szabadulni, a saját erőnkől ez nem lehetséges. Kellett valaki, aki felkaroljon.

Eszembe jutott gyermekkoromnak egy eseménye. A második szomszédunkba nagyon sokat jártunk át játszani az ottani, tőlünk kicsit idősebb lányokkal. Volt az udvarukon egy roppant hamis kuvasz kutya, mindenki félt tőle. Lehet, hogy be lehetett menni a konyhaajtóig, mert a lánc nem ért addig, de mindig csak azt hallottuk, hogy ezt is megharapta, azt is megharapta. Mi is nagy félelemmel mentünk oda mindig. Egyszer azt mondták a háziak: ne féljetek, csak a vasárnapi ebédből maradt csontokat hozzátok át neki, és majd meg fog benneteket szeretni! Mi rögtön kaptunk ezen, és a vasárnapi ebéd maradékát átvittük a kutyának. De a kutya csak nem szelídült meg irányunkban, hiába vittük heteken keresztül a maradékot. Egyetlen alkalommal volt csak szelíd, amikor ott volt a gazdája. Akkor nem ugatott, hanem szinte mosolygott az a hatalmas, fehér kuvasz kutya.

A mi Istenhez való viszonyunkat is az ember mindig megpróbálta rendezni. Ezt azért mondom, hogy ezt a szót emeljem ki nektek, hogy „kiengesztelni”. Azt mondja az ige, hogy „Jézus Krisztus engesztelést szerezzen a nép bűneiért”. Az ember mindig próbálta ezt az istenek vagy Isten felé, hogy valamivel kiengesztelje. Valami olyat tenni, valami olyat vinni, ami haragját csillapítja. Voltak olyan népek, amelyek még gyermekáldozatot is vittek a maguk pogány istenének, a bálványnak. Az ember szívében mindig ott van, hogy ennek a haragvó Istennek a haragját és ítéletét valahogy meg kellene oltani, meg kellene szelídíteni az irányunkban.

Isten igéje nemcsak arról beszél nekünk, hogy az embernek az Istenhez való viszonyát rendeznie kell, hanem az engesztelés azt is jelenti, hogy az Istennek felénk való viszonyát rendezte el Krisztus. Tehát, nemcsak az a kérdés, hogy mi hogyan viszonyulunk Istenhez, hanem az is nagy kérdés, hogy Isten hogyan viszonyul hozzánk! Ezért van itt ez a szó, hogy engesztelés, mert többről van itt szó, mint „csak” bűnbocsánatról. Többről, minthogy „szent vére bűnt befedez, tisztára mossa ruhánk”. Itt arról van szó, hogy Jézus Krisztus, amikor engesztelést szerzett, akkor Isten haragját megoltotta irányunkban. Kiengesztelte az Atyát, aki úgy néz ránk – valljuk –, mintha soha semmi bűnt nem követtünk volna el, hanem mintha mindenben olyan engedelmesek lettünk volna, mint amilyen engedelmes volt Krisztus.

Éppen ezért fontos az, hogy felkarolta Ábrahám leszármazottait, de kiengesztelte az Atyát. Engesztelést kellett szereznie, hogy ezt az irántunk való ítéletét és haragját elvegye Krisztus. A Zsidókhöz írt levél üzenete pontosan ez – az akkoriak számára is és nekünk is –, hogy az ószövetségi áldozatok erre kevesek voltak. Az ószövetségi áldozatok és azok, akik vitték az áldozatot, nem szolgálhattak elégtételül. El kellett jönnie tisztaságban, szentségben az Igazinak, a Valódinak a nép bűneiért. Felkarolta Ábrahám magvát, és mindenestől fogva hasonlatos lett az atyafiakhoz, hogy „könyörülő legyen és hív Főpap az Isten előtt való dolgokban, hogy engesztelést szerezzen a nép bűneiért”.

Nemsokára fogjuk olvasni a Jób könyve 33. fejezetének 24. versében: „Mondd meg neki: nem kell meghalnia, találtam engesztelést”, vagy egy másik fordítás szerint: „találtam váltságdíjat”. Úgy látszik, hogy már az Ószövetség hívőinek is kérdés volt az engesztelés, hogy vajon ki fogja kifizetni a tartozást. Ki fogja rendezni a számlát Isten felé? Jób könyvében, ahol annyi nyomorúság, szenvedés, halál, testi bajok vannak, ráadásul még személyeken keresztül érkező támadások, meg nem értések és úgynevezett okos mondatok hangzanak el, amelyek sokszor inkább bántóak, ott elhangzik egy ragyogó mondat, feltűnik egy adventi fény: „Mondd meg neki: nem kell meghalnia, találtam engesztelést”. Kijelenti Isten Lelke ebben az ószövetségi könyvben, hogy nincs más lehetőség, nincs más megoldás. De ez a lehetőség végleges, ez a megoldás tökéletes, ez az Isten által rendelt út egyszeri, mert Jézus Krisztus egyszeri, tökéletes kereszthaláláról beszél már.

Adventbe így vegyül bele nagypéntek, mert bele kell, hogy vegyüljön, testvérek! A hívő szív nem tud úgy adventet ünnepelni, hogy ne legyen előtte nagy-

péntek: a kereszt, a kalapácsütések, a szögek helyei, a „feszítsd meg” kiáltása! Mint ahogy a hitvallásunkba is olyan szépen beleverték a reformátorok, hogy neki azért kellett testet öltenie, eljönnie, hogy bennünket bűneinkből megváltson, és minket Istenhez vezéreljen. A hívő szív adventben és karácsonykor sem egy várakozásban van csak, hanem egy bizonyosságban él. Nemcsak a jövődöbe néz, hanem a múltba is, hogy mi történt érette a Golgota keresztjén: Jézus Krisztus engesztelést szerzett a nép bűneiért.

Isten igéje világos: ahogy Ábrahám magvát felkarolta, úgy szerzett engesztelést a nép bűneiért. Nem arról van szó, hogy az egész világért megszerezte az engesztelést, hanem a nép bűneiért: „Nevezd annak nevét Jézusnak, mert ő szabadítja meg az ő népét annak bűneiből!” Isten népe ezt boldogan felismeri, és azért is Isten népe, mert ezt boldogan vallja: igen, én is ide tartozom e közé a nép közé! Ahogy Mózes vallotta, hogy e közé a nép közé tartozom, úgy valljuk mi is, hogy a felkarolt nép tagjai között vagyunk. Mert a hit ez. A Zsidókhoz írt levél foglalkozik talán legtöbbit és legszebben a hittel, a 10. és 11. fejezetekben, hogy mi az igaz hit, és kik jártak hitben. Az igaz hit arra irányul, hogy én vagyok, akit felkarolt, és én vagyok, aki odatartozom az ő népéhez. Miért? Azért, mert az ő népévé tett bennünket. Péter levelében és a mennyei Jelenések könyvében, amikor erről a népről van szó, akkor azt mondják az apostolok: tett minket az ő népévé; tett minket az ő gyermekeivé.

A világnak ez nem is fontos, nem is érdekli őket. Lehet, hogy fel is háborodnának, ha ilyet mondanánk nekik. Lehet, hogy kinevetnének és elvetnének, de mi boldogan valljuk adventben, hogy csodálatos Jézus Krisztusunk van, aki felkarolta Ábrahám magvát és benne engem is. „Reám lelt az ingyen kegyelem, Ki voltam szegény, balga, bűnbe vészett, Isten kegyétől oly távol esett.” Egyszer csak lenyúlt a magasból, felvett engem, mert „alant vannak örökkévaló karjai” – mondja az Ószövetség erről az Istenről. Azt jelenti az advent és a karácsony, hogy igen, valóssággá vált: az Isten földig, bűnösért aláhajló karja felkarolt bennünket, az Atya iránt pedig engesztelést szerzett. Ne felejtsük el, ilyen az Istennek hozzánk való viszonyulása, hogy egyszer majd az hangozhasson: „Jertek én Atyámnak áldottai, örököljétek ez országot, a mely számotokra készítettett!”

Ha akkor majd ott állunk, lehet, hogy pirulni fog orcánk, mert eszünkbe jutnak a hiábavalóságaink, vétkeink, bűneink, de Jézus Krisztus már elrendezte Istennek hozzánk való viszonyát, felénk irányuló irgalmát. Az ő haragját megoltotta, megbékítette. Milyen fontos, mikor Pál apostol erről tesz bizonyosságot, hogy az ő keresztje maga volt a megbékéltetés, és ezért az Atya megbékült! Mi is ezt a békességet hirdetjük, akár csak a betlehemi mező felett az angyalok: békesség Istentől az embernek!

Testvéreim, ennek adventi öröme töltse be ma a szívünket, határozza meg a gondolatainkat, érzéseinket és hálánkat! Mit kell tennie az ilyen embernek, aki tudja, hogy Krisztus felkarolta, az engesztelésben Isten haragját elnémította, elcsitította, kiengesztelte az Atyát, megfizette a váltságdíjat? Pál apostol úgy mondja ezt az egyik helyen, hogy az adólevél oda van szegezve a keresztfára. Mit kell tennie az ilyen embernek? Először is, hálásnak lennie, mert tudjuk,

hogy ki tette velünk mindezt! Másodszor: gyümölcsöt kell teremnie! Így mutathatjuk meg a világ felé, és ebből lehetünk bizonyosak mi is afelől, hogy valóban felkarolt nemzet vagyunk, mert vannak gyümölcsői a hitünknek. Adja az Úr, hogy több legyen, és hogyha kevesebb, akkor tisztítson meg bennünket arra a mi Atyánk, hogy több gyümölcsöt teremjünk a János evangéliuma 15. része szerint! Harmadszor pedig bizonyágtételre kell, hogy indítson, misszióra, az ige hirdetésére! Azért, mert ahogy rajtunk könyörült, ahogy bennünket felkarolt Isten, a Szentlélek munkája folytán mást is felkarolhat.

Nincs reménytelen helyzet, reménytelen eset, bárkit felemelhet és felkarolhat Isten. Mi mindannyian olyan mélyen vagyunk, testvérek! Nem az a kérdés, hogy ki van mélyebben és ki magasabban. Azért vagyunk mindannyian mélyen, mert azt a mércét, amit nekünk Isten emelt a teremtéskor az Édenkertben, egyikünk sem éri el. Lehet, hogy egyik ember – úgymond – jobb a másiknál. Lehet, hogy egyik ember kevésbé bűnöző, mint a másik, de egyben nincs különbség: abban, hogy az Istentől rendelt mércét nem érjük el. Úgy szoktam mondani, hogy nem tudunk a víz szintje fölé emelkedni, ezért megfulladunk. Az ige azt mondja, hogy felkarolt valaki bennünket, úgy, mint a vízben fuldoklót. Nálunk nagyon sokan belefulladás a Tiszába, de sokakat kimentettek. Ezt csak úgy lehetett, hogy valaki odament, felkarolta, kihúzta a fuldoklót a partra a vízből.

Ma, adventben, Őérte legyünk hálásak, Őt köszönjük meg és Őt dicsőítsük azért, mert felkarolta az Ábrahám magvát! Megtehetette volna, hogy nem karol fel senkit. Megtehetette volna, hogy otthagy bennünket, ahol vagyunk, de Ő mégis felkarolt, felvett, megvett, s tart napról-napra – mondja egy kedves lelki ének. Őt magasztald, Őt hirdesd! Őneki teremj gyümölcsöt, az Ő dicsőségére! Minden, amit teszünk, az Ő dicsőségét kell, hogy szolgálja. Miért? Azért, mert felkarolt, megengesztelte, kiengesztelte az Atyát, és tisztított magának kiváltképpen való népet. Adventben töltsé be ennek öröme a mi szíveinket!

Ámen.

Imádkozzunk!

Úr Jézus Krisztus, áld és dicsőít téged a mi szívünk, ha mégsem így lenne, kérünk, hogy gerjeszd fel bennünk ezt az ajándékot! Gerjeszd fel bennünk hálaikat, hogy valóban eléd tudjunk leborulni, ilyen köszönettel, ilyen hálával, ilyen magasztalással, hogy te azért jöttél, hogy felkarolj bennünket, hogy felvedd a mi ügyünket! Köszönjük Atyánk szeretetét, amely megszánta a mi testünket, és benned és általad felöltözte a portestet azért, hogy hozzánk hasonló legyen! Hogy ember bűnéért ember fizessen meg, ember tegyen eleget, de olyan ember, aki maga tiszta. Aki saját bűnei miatt nem kell, hogy az Atyát kiengesztelje, hanem aki éppen ezért testében és lelkében elhordozhatja az Atya haragját. Köszönjük, hogy ez ott történt a kereszten. Látjuk ennek a haragnak a megdöbbentő mélységét. Látjuk ennek az ítéletnek – amelyről azt valljuk, hogy „szálla alá poklokra” – pokoli voltát, ezeknek a kínoknak a hatalmasságát, és köszönjük, hogy láthatjuk ott a mi odaszegezett adóslevelünket, amellyel elrendezted az adósságot.

Add, hogy meggyőzhetőek legyünk, Urunk! Add, hogy mi is ilyen erővel és ilyen világosan igyekezzünk meggyőzni másokat, ahogy a Zsidókhoz írt levél szerzője akarta meggyőzni a levelet olvasókat! Add, hogy mi is így hirdessük a Krisztust, hogy ő az engesztelő áldozat, a megfeszített és a feltámadott! Köszönjük neked, Urunk, ezt az áldozatot, és hogy adventben is ezt tárod élénk. Engedd, hogy hálás életet éljünk, gyümölcstermőt, és ne halkuljon el a bizonyágtétel, a rólad szóló ige a mi ajkainkon!

Eléd hozzuk, Urunk, nyomorult helyzetünket. Eléd hozzuk ennek az egész világnak a nyomorúságát. Eléd hozzuk a betegeket. Kérünk téged, hogy te gyógyítsd, te erősítsd őket! Kérünk a gyászolókért. Hadd kérjünk különösen azért a családeért, akik a héten búcsúztak el szerettüktől! Adj nekik, kérünk, élő reménységet, benned való hitet és vigasztalást, hogy az űrt te tudod kitölteni az életükben! Köszönjük, ha már hitben megvigasztalódtak. Engedd, hogy kísérvük így őket a hátralevő időben is! Kérünk téged, hogy áldd meg a munkahelyre menőket!

Kérünk, hogy adj a tudósoknak értelmet, gondviselő szeretetedből kegyelmet, hogy megtalálják az ellenszert, hogy eljuthasson majd mindenkihez! Kérünk téged, figyelmeztess ezt az egész világot, hogy te megmondtd, Úr Jézus, lesznek járványok! Juttasd eszünkbe azt, hogy igaz a te igéd, és térjünk hozzád, keressünk téged, keressen ez az elveszett embervilág téged, Urunk!

Adj bűnbánatot, és hordozz szereteteinkkel együtt bennünket is, Urunk, családjainkat, a gyülekezetet, határon innen és határon túl élő magyar református testvéreinket! Hadd hozzuk eléd a kicsiny gyülekezeteket, ahol néhányan gyűlnek csak össze igehallgatásra az interneten keresztül is! Kérünk, hogy hadd hangozzon a te tiszta beszéded, örök evangéliumod minden nép hallatára!

Ámen.

458. ének

1. Aki értem megnyíltál, Rejts el, ó, örök kőszál!
Az a víz s a drága vér, Melyet ontál a bűnér',
Gyógyír légyen lelkemnek, Bűntől s vádtól mentsen meg!
2. Törvényednek eleget Bűnös ember nem tehet;
Buzgóságom égne bár, S folya könnyem, mint az ár:
Elégtételt az nem ad, Csak te válthatsz meg magad.
3. Jövök, semmit nem hozva, Keresztedbe fogózva,
Meztelen, hogy felruházz, Árván, bízva, hogy megszánsz;
Nem hagy a bűn pihenést: Mosd le, ó, mert megemészt!
4. Ha bevégzem életem, és lezárul már szemem,
Ismeretlen bár az út, Hozzád lelkem mennybe jut:
Aki értem megnyíltál, Rejts el, ó, örök kőszál!